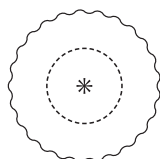

LA FUGIDA
JIM THOMPSON

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS DE CARME GERONÈS

La Segona **Perifèria**

En Carter McCoy, Doc, li deien, havia demanat que el criessin a les sis del matí, i quan estirava el braç cap al telèfon va sentir la trucada del porter de nit. Sempre s'havia despertat tranquil, de bona lluna; era un home sense mala consciència pel que feia al passat, que encarava el nou dia amb confiança i una gran seguretat en si mateix. Dotze anys de rutina presidiària havien acabat de conformar en hàbit les seves tendències naturals.

—Ei, he dormit de primera, Charlie —va dir en aquell seu to afable i franc—. Suposo que a tu no t'ho he de preguntar, eh? Ha, ha! Ja m'has demanat l'esmorzar, no? Així m'agrada, Charlie. Tot un senyor, ets, nano, i a més, un savi!

En Doc MacCoy va penjar, es va regalar entre badalls i estiraments i es va asseure en aquell llit espaiós i tan passat de moda. Apartant un xic la persiana de la finestra que donava al carreró, va mirar cap a l'altra cantonada, a un bar que tenia obert tota la nit. En sortia un negre ajudant de cambrer amb una safata, coberta amb un tovalló blanc, que mantenia en equilibri damunt del palmell. Va agafar el carrer amb el pas lent però resolutament ferm del qui fa una feina que, encara que no li toqui fer-la, no pot esquivar.

En Doc va fer una mitja rialla comprensiva. La culpa era del nano, per descomptat. No hauria d'haver gallejat amb en Charlie de l'esplèndida propina que «el senyor Kramer» li havia donat, ja hauria d'haver pensat que en Charlie li estalviaria la tasca de pujar la safata. Ara que... —en Doc va anar al lavabo a rentar-se— les coses com siguin, a un nano que feia aquella feina segur que li calia fins a l'últim cèntim que pogués arregar.

—Ja saps com van aquestes coses, Charlie —li va explicar amb aire condescendent quan va arribar el recepcionista amb l'esmorzar—. Per a gent com tu o com jo, un dòlar més o un dòlar menys no canvia gaire, però... et faria res de donar-li aquest bitllet de cinc de part meva? Digue-li que passaré a agrair-l'hi personalment quan torni per aquí.

El recepcionista estava que ballava per un peu. Ell i en Kramer! Gent com tu o com jo! Els hi hauria donat ell mateix, els cinc dòlars, en aquell figura de l'aigüera, encara que en Kramer no hagués fet per manera de mig obligar-l'hi.

L'expressió se li va pansir de cop quan va acabar de copsar les paraules d'en Doc.

—Qu... quan torni? Que se'n va?

—Un parell o tres de dies, Charlie. Un negociet que no pot esperar. Però tornaré, i tant, i els dies que seré fora els afegiré al final de les vacances.

—Bé, doncs... —La tranquil·litat quasi feia decandir el recepcionista—. Nosaltres... jo... Suposo que sap que estem contents que sigui aquí, senyor Kramer. Però també li he de dir que jo no faria vacances aquí si em lluís el pèl... si fos de vostè. Jo faria tronar i ploure per allà a Las Vegas o...

—No, no, Charlie, no ho crec. Ets massa assenyat. De seguida en tindries el bot ple, com em va passar a mi. Buscaries un lloc agradable per poder fer el mandra amb tranquil·litat i conèixer persones autèntiques, per variar. —Va fer que sí tot seriós i va posar un bitllet a la mà del recepcionista—. Estaràs al cas de les meves coses mentre sigui fora, Charlie? M'enduré un maletí i prou, suposo.

—Per descomptat! Però... i ara, senyor Kramer, no m'ha pas de donar vint dòlars només per...

—Ei, que has d'estar a l'altura d'aquests bombonets que tens fent cua. —En Doc el va anar agombolant cap a la porta—. Que no tinc palla a l'ull, jo, eh? Et penses que no he vist que en això de lligar aquí ets l'amo? Ha, ha! Vinga, agafa-t'ho amb calma, Charlie.

En Charlie frisava per saber d'on havia tret aquelles conclusions tan afalagadores, en Kramer. Però gairebé sense adonar-se'n es va trobar al passadís i va veure que li havien tancat la porta als morros. Corprès i il·lusionat, va baixar cap a la recepció.

A la minicentraleta hi havia uns llums que parpellejaven. En Charlie va respondre a cada trucada amb parsimònia, fred, sense cap mena de disculpa davant dels qui es preguntaven si se n'havia anat al canyet o de vacances. Ja era hora que sabessin que era l'únic empleat de l'Hotel Beacon City. Havia de fer això, allò i allò altre de cap a cap del dia, de nou a nou, de manera que no es podia quedar romancejant al tauler. I els que remugaven se'n podien anar a buscar un altre hotel... a trenta quilòmetres d'allà, el que era més a prop.

En Charlie havia dit a una colla de rondinaires d'aquells on se'n podien anar. Tenia permís d'en Farley, l'amo. En Far-

ley, un ranci més agarrat que una brega de cecs, tenia la teoria que ningú no s'acostava a l'hotel de Beacon City si no s'hi veia obligat i que tantes habitacions llogaria amb un empleat com amb dos.

En Charlie va fer un badall ensonyat i es va mirar el rellotge de fusta de roure que hi havia a la paret. Va passar per darrere del caseller de les claus, es va esquitxar aigua per la cara al lavabo tinyós del costat i se la va eixugar amb una de les vores menys llardoses de la tovallola enrotllable. Ei, que tu controles, pensava mentre es veia la cara granelluda al mirall. Ai, bombonets...!

Així, de cop, no recordava que n'hagués vist més d'un parell o tres, del que se'n podria dir bombonets, a Beacon City, i per a cap d'elles, per dir-ho d'alguna manera, no havia passat de la condició de transparent. És clar que... doncs potser no havien fixat prou la vista. I ell no s'hi havia fet com calia. Perquè el tal Kramer era un *hombre* sagaç com ell sol i si jutjava un manso d'una manera determinada...!

Es va apartar del taulell i va anar cap a la finestra del vestíbul; amb les mans enllaçades a l'esquena, es balancejava mig de puntetes. El vidre estava tan brut i tacat de cagarades de mosca que s'hi podia emmirallar ben poc, i el reflex que hi veia tampoc no era tan desagradable com això.

La Rose Hip, l'airosa filla de l'amo de la bugaderia xinesa, va passar d'una revolada cap a l'escola de comerç. En Charlie li va picar l'ullet i ella li va fer un llengot que li va fer esbossar un somriure còmplice.

Després, ben poc moviment. Com deia en Charlie, podies disparar una ràfega de metrallera al carrer gran i no tocaries ni una ànima. Era per culpa del canvi d'hora, va pensar.

La gent encara no s'hi havia acostumat. El rellotge marcava que s'estava fent tard —tres quarts i mig de vuit—, però per a tothom no havien tocat ni les set.

En Charlie estava a punt de deixar la finestra; llavors va sentir el xerric conegut de les rodes d'una calessa que el va mig forçar a continuar guitant. La dona que va veure era la Cvec, la Llampada, la parracaire de Beacon City. La seva carreta trontollosa anava fins dalt de tot de caixes de cartró, parracs i ampolles. Portava una bata de l'any de la picor tota espellifada, una pamela mig ransumada i unes sabatilles que li deixaven tots els dits a la vista. D'un extrem de la boca xuclada, li'n penjava un bocí de llosca.

Quan en Charlie li va picar l'ullet, les genives se li van obrir per deixar anar un cla-cla-cla tan arrauxat que aquella punta de cigar li va caure sobre la bata. Allò li va desencadenar una altra arrencada de cla-cla-clas que va fer que acabés agafant-se a una de les baranes de la carreta i picant de peus enjogassada com una criatura. En Charlie també es va enriolar, desfermat. Va aixecar la cama com aquell qui es vol espolsar una abella de dins dels pantalons. Llavors...

—No fotem! —va exclamar una veu burleta—. No fotem, no fotem!

Era en Mack Wingate, guàrdia de seguretat del banc i estadà de l'hotel de molt de temps. En Mack Wingate, amb la gorra i l'impecable uniforme gris-blau; aquella cara molsuda s'havia mig deformat en un gest d'estranyesa maliciosa.

—O sigui que sou nòvios —va fer—. Tu i la Cvec, la Llampada. Doncs mira, no et diré pas que no hi surtis guanyant...

—Ep, espera un moment! —El recepcionista havia quedat vermell com un pigot. Tremolava de tan encès que estava—.

Val més que no... Au, ves-te'n a omplir tinters! A netejar es-copidores!

—N'estàs cofoi o què, Charlie? Jo haig de reconèixer que també tiro cap a les ma... madures. I tio, la Llampada ho és, de madura. No et sabria dir qui tira cap a lloca de tan madu-
ra, si ella o...

—Buf! —va saltar en Charlie, fora de si—. El que ho deu saber ets tu. Perquè no se t'escapa res d'ella, eh, Mack?

—Ei, no pateixis, nen. Sé veure a l'acte quan un fa per a l'altra, i no tinc cap intenció de ficar-me pel mig.

—La mare que et va... Ets... —Buscava desesperat la ma-
nera d'intimidat-lo—. Ets... És l'última vegada que t'ho dic,
Mack! S'ha acabat això de cuinar a l'habitació. Prova de tor-
nar-hi i...

En Wingate va fer un rot que va deixar anar fortor de cafè i dels panets del dia abans.

—Però em deixaràs fer el teu pastís de boda, oi, Charlie? O t'estimaries més que la Llampada en busqués algun per a les escombraries?

En Charlie va mig articular un so escanyat. Les espatlles se li van enfonsar de la impotència que l'aclaparava. No es podia comparar amb el guàrdia del banc. En tota la ciutat no s'hi podia comparar ningú. Li diguessis el que li diguessis li relliscava, o més ben dit, ell t'atacava encara més fort. I no et deixava de petja fins que no en trobava un altre per mortifi-car... En aquell cas, allò voldria temps.

El guàrdia li va agafar la mà balba, que va encaixar amb vehemència.

—Vull ser el primer de felicitar-te, Charlie. Un bon negoci, amb la Llampada. No et sabria dir exactament en què, però...

—Vi... vinga, surt de per aquí —va murmurar en Charlie—. Ho... ho dius a algú i et...

—Home, ara mateix encara tens el cap als núvols —li va dir en Mack Wingate amb una indulgència fastigosa—. Això de prometre's, un no ho fa pas cada dia. No pateixis per enviar les participacions. Ja em cuidaré jo que tothom...

En Charlie va girar en rodó de cop i se'n va anar cap al taulell. En Mack va deixar anar una rialla, un ruflet i va travessar el carrer.

Un cop a l'altra banda, va quedar un moment clavat amb la mà a la culata de la pistola i va mirar amb atenció a dreta i esquerra. A un parell de cantonades, un cotxe trencava a poc a poc a la cruïlla. Per allà no es veia ningú més que un botiguer que escombrava la vorera i un pagès en un carro amb seient de molles; els coneixia bé tots dos. Es va girar i va obrir la porta del banc.

Va estirar el braç endins per desconnectar de pressa l'alarma automàtica. Va passar la porta i després, tal com a en Charlie li va semblar veure, es va entrebancar amb el seu propi peu i va entrar de pet a la foscor de dins.

El recepcionista es va estrènyer fort els braços, estava encantat de la vida. Ja s'imaginava la cara d'en Mack traient el cap abans de tornar a tancar. Després d'una gambada tan matussera, pensava en Charlie, segur que trauria el cap. Devia tremolar només de pensar que algú ho havia vist i ho faria córrer: no podia quedar més lluït, un guàrdia de banc! I ja podia pujar de peus que algú parlaria, si en Mack obria la boca per parlar d'allò altre.

Per desgràcia, en Charlie no va poder continuar vigilant la porta. Just en aquell moment va començar a parpellejar

a la minicentraleta el llum corresponent a en Kramer. Una persona a qui en Charlie no feia esperar mai.

I en Kramer, aquell fora de sèrie, seria el primer de corroborar-ho.